

Ю.Р. Тимошик, Т.О. Гончар
“ЖИТТЯ, ЩО ВІДДАНЕ ЛЮДЯМ”
ПАМ'ЯТІ ЗАСЛУЖЕНОГО ЛІКАРЯ УКРАЇНИ ЗЕЛЕНСЬКОЇ
ОЛЕКСАНДРИ ІВАНІВНИ

*Вона вміла жити красиво, жити по честі і совісті.
Вона гідно пішла з життя. Мужньо вичерпавши всі
випробування, котрими доля так щиро її нагородила. Вона
залишила цей мир з вдячністю та любов'ю до людей.*

Не стало Олександри Іванівни Зеленської – Заслуженого лікаря України, інфекціоніста з великої літери.

Олександра Іванівна Зеленська народилася 15 жовтня 1928р. в Актюбінській області. У 1952 році закінчила Ленінградський медичний інститут і була направлена в Магаданську область, де її чекало пекло. 27 років Олександра Іванівна мужньо працювала на далекій Колімі, спочатку дільничним педіатром, потім завідувачкою дитячого відділення. В умовах відсутності ліків, недостатнього харчування люди хворіли часто. Працювати доводилося по 18-20 годин на добу, без відпочинку. Олександра Іванівна називала той час справжніми університетами. Це були важкі, але й яскраві роки. На Колімі вона зустрілася з чудовими людьми. Найбільший дарунок долі – кохана людина, з якою Олександра Іванівна поєднала життя. Саме там, у Магаданській області, народилась донечка Таня.

Біда прийшла несподівано. Коли Таня вже навчалася в одному з Ленінградських вузів, у неї було діагностовано невиліковне захворювання крові. Мати зробила все, що було в її силах: знайшла найкращих лікарів, дістала дефіцитні ліки, проте це не допомогло. У 1978 році Тані не стало. Удар, від якого важко заспокоїтися. Але треба було жити.

Після смерті доньки сім'я вирішила покинути Коліму. Батьки хотіли бути ближче до дитини, похованої в Ленінграді.

Випадково Олександра Іванівна прочитала в «Медичній газеті» оголошення про те, що на роботу в Шосткинську дитячу лікарню запрошується досвідчений лікар.

1 листопада 1979 року стало новою сторінкою в її житті. Олександра Іванівна була призначена завідувачкою інфекційного відділення. Власно вона його створила. Звертала увагу на кожну дрібницю, щоб все було найкраще. Віддала свою пральну машинку, праску, постільну білизну. «У місті ні у кого не було таких білих халатів, таких гарних штор, як у відділенні Зеленської», – кажуть медики зі стажем. У неї був грамотний персонал, залізна дисципліна, порядок.

Дні і ночі проводила Олександра Іванівна у відділенні. На рахунок колективу успішна боротьба з кашлюком, вірусним гепатитом, дифтерією, кишковими інфекціями, сумно славнозвісним спалахом дизентерії у 1996 році. Тоді одночасно захворіло понад тисячі мешканців Шостки. Що робилось у місті! Олександра Іванівна тиждень не виходила з відділення. Самовіддано, без сну, знаходила вона сили для боротьби за життя малюків. Під час спалаху не зареєстровано жодного летального випадку.

Внесок Зеленської та її колег високо оцінений державою: Олександрі Іванівні було присвоєно звання Заслуженого лікаря України.

Її дуже любили діти. Варто було Олександрі Іванівні тільки звернутися до малюка, що плакав, і через декілька хвилин спілкування з лікарем дитина вже посміхалася.

До неї надходило багато листів зі словами подяки і визнання з усіх куточків України та з-за кордону. Колишні пацієнти та їх батьки дякували за повернене здоров'я, врятоване життя, виявлені чуйність і щирість. «Наш лікар», – говорили про Зеленську хворі, і це звучало якось по-особливому, як про найдорожчу і рідну людину.

Їй пощастило з чоловіком, з яким у Олександрі Іванівні були ніжні і трепетливі відносини, але у кінці 80-х Зеленська знов зазнала тяжкої втрати – він помер.

Так не стало сім'ї. Олександра Іванівна вирішила перезаховати прах доньки. За допомогою адміністрації виробничого об'єднання «Свема» труну перевезли з Ленінграду

в Шостку. Прах супроводжувала Олександра Іванівна. Що коїлось в її душі? Ми цього вже ніколи не дізнаємося.

Олександра Іванівна була справжнім трудоголіком. До травня 2005 року продовжувала працювати. Вона залишалася вірною своїм принципам до останніх днів життя. Коли вже не могла ходити, продовжувала давати пацієнтам поради.

Друзі та співробітники оточили Олександру Іванівну увагою та турботою. З нею постійно хтось був. До останнього дня вона цікавилася новинами. Якось Олександра Іванівна сказала, що помре 9 вересня, в той самий день, що і її чоловік. 7 вересня 2005 року вона продиктувала записку, яку з дозволу друзів ми цитуємо повністю:

«Дівчата, милі. Дякую Вам всім за догляд, за терпіння. Я люблю Вас. Вибачте мені за все. Дякую всьому персоналу від прибиральниці до головного лікаря. Любіть одне одного. Працюйте. Я вас всіх любила.

Все.

Олександра Іванівна».

Через дві доби, 9 вересня серце Олександри Іванівни Зеленської зупинилось. Серце, яке вміло любити.

І.Г. Аль Таххан

ВПЛИВ ОЗОНОВАНИХ РОЗЧИНІВ НА ЛАБОРАТОРНІ ПОКАЗНИКИ ХВОРИХ НА ГОСТРІ ВІРУСНІ ГЕПАТИТИ

А і В

Сумський державний університет

Актуальність проблеми вірусних гепатитів зростає з кожним роком і обумовлена постійним збільшенням їх кількості та частою хронізацією гострих форм хвороби з подальшим розвитком цирозу печінки і гепатоцелюлярної карциноми, що надає цим інфекційним захворюванням особливого медичного і соціального значення.

Нами проаналізовано історії хвороб 159 пацієнтів із ГВГ, які перебували на лікуванні в СОКІЛ у 2004 році. Основну групу